

като доближи полянката йоще въ края на шумалаватъ, поразглѣда на около и врѣдъ, но никого не видя. Опж-ти се тогава съ лекъ ходъ прѣзъ пжтеката на полянката, и като наближи краятъ ѝ съгледа едно заптие про-стряно на очитъ си и съ пушка отправяна къмъ него. Стоилъ веднага се съгна на очитъ си като видя, че про-стряното заптие се понаддигаше и отправяше пушката си къмъ него, той бърже издръпна пищовтъ си, замѣри и изгърмя отъ горѣ му и го удари въ ржката. Заптието изрева като каза: „гитимъ аркадашларъ“. Стоилъ от-скокнѣ въ гасталака и се отправи къмъ дерето, а дру-гаритъ му бѣха се распорѣдили въ далечно расстояние и са спотаили и налѣгали въ гжсталака. Заптиитъ грѣмнаха по нѣколко пжти и се завърнахъ въ градътъ ка-то прѣувеличиха числото на видѣнитъ отъ тѣхъ. Едни казвахъ че било около 200 души, други — че биле о-коло 100 души. Едни казваха че е билъ П. Хитовъ, други че е билъ Калъчлията. Слуховетъ бѣха различни.

Прѣзъ него лѣто Турцитъ бѣха много изпоплашени. Ако нѣкой Турчинъ пжтува къмъ балканскитъ села. по-глѣдни мжчи се да пѣе българска пѣсенъ. Други си пра-вяха калпачета, които привързваха съ язми и въ пжту-ванието си по балканътъ ги отвързваха.

Единъ пжтъ, това се случи въ сжщото лѣто, Стоилъ и дружината му като привардяха край пжтищата съглѣ-даха че иди една чета жетварки, Българки. Султанчето комуто отиваше четата да жени, отбралъ най-хубавитъ млади момичета и ги накаралъ прѣдъ коньтъ му да игра-ятъ на ржченица, като ги спрялъ да вървятъ най-по-диръ отъ четата и накаралъ тънантъ да гърми, пайда-та да свири, а той да се гордѣе срѣдъ тѣхъ и да се провиква сегисъ-тогисъ. Стоилъ каза тогава на дружи-ната си: „пораспрѣснете се да научимъ туй куче да